

Leden van de Raad,

Onlangs stuurden we u dit leuke, kleine boekje met onze plannen voor de komende jaren. Deze plaat om uw aandacht te vragen

In dit boekje ziet u zwarte strepen op de plek waar bedragen stonden voor ons Jaar Actie Programma 2023. Wij kwamen tot een bedrag van € 440.000, waarvan € 27.000 is over gebleven. Op verzoek van de gebiedsorganisatie hebben we om de lieve vrede maar streepjes gezet met een marker want waarom stoken in een “goed huwelijk tussen de gebiedsorganisatie en de clusters?

Hoe komen toch al die acties op groen, 97%, dat zijn Noorkoreaanse uitslagen? Zijn die wijkraden dan echt zo succesvol? Of is het gelogen? Vandaar al dat vermijdingsgedrag bij ambtenaren, die angst om terug gefloten te worden, het verstoppen achter regels? Er zijn altijd wel goede, betrokken ambtenaren, in de gebiedsorganisatie, ook in de clusters waarmee je iets wilt opbouwen. Weet je, wordt er gezegd, het eerste jaar moeten we toch veel onderzoeken. We kunnen wel wat doen uit bestaande budgetten. Je moet toch wat opbouwen, het is ook werken met relaties. Daarnaast (ziet een cluster plots) , in de verte lijkt een actie van een wijkraad wel een beetje op “iets wat wij ook wel eens gewild hebben”. Vandaar dat na de beurt in de wasautomaat van de bureaucratie het geheel op 97% staat. Dat heet white washing op 90 graden en dan sta je daar ineens met je gekrompen en verbleekte bonte was! En dan te bedenken dat ons totale programma voor Middelland Nieuwe Westen tot 2026 meerdere miljoenen zal vragen en grote aanpassingen naar stabiele basisvoorzieningen in plaats van het kansloze “systeem” dat de afgelopen jaren is opgebouwd.

We mogen functioneren in een hybride systeem, grote stedelijke diensten op afstand van de burgers met hun eigen directies en koninkrijken en hun eigen gelijk en daarnaast piepkleine gebiedsorganisaties met piepkleine budgetten en piepkleine bevoegdheden. In de kwetsbare wijken waar de afhankelijkheid van armoedebeleid en zorg- en welzijnsvoorzieningen het groots is, hebben we het meeste last van de afbraak van basisvoorzieningen die er plaats heeft gevonden.

Met hulp van duur betaalde technocraten met 0% verstand van zaken worden middels aanbestedingen welzijnsvoorzieningen in stand gehouden die op basis van commerciële bedrijfsvoering producten leveren, projecten inkopen, prestaties leveren. Die commerciële aanbieders huren weer commerciële bureaus in om aanbestedingen te winnen. Die commerciële contractanten huren dan weer commerciële bureautjes uit het hele land in die projecten, formats verkopen, die oplossingen van jeugdproblemen, armoede, werkloosheid etc. beloven. En de aanbieders verdienen aan de prestaties van vrijwilligers die ze als eigen prestatie opvoeren. Veel werk wordt weer daarnaast gedaan door vrijwilligersorganisaties die soms ook nog eens voor de huur afgeknepen worden door diezelfde gemeente waarvoor ze de kooltjes uit het vuur halen! De gemeente werkt “vrolijk” voort met “lokale maar centraal gestuurde potjes” waar zzp'ers en

vrijwilligersorganisaties dan om mogen knokken. Couleur locale, bewonersinitiatieven, right to cooperate, right to challenge, cando, potjes, potjes, potjes, potjes.

Voorbeeld: Een vrijwilliger die het hele jaar door de rommel van de gemeente opruimt, huurt een kamertje van een gecontracteerde zorgaanbieder en mag voor die kosten elk jaar weer een Bewonersinitiatief voor aanvragen. Daar mag een Wijkraad dan weer een vinkje aan geven en zo houden we elkaar lekker bezig!

Er komen zelfs bezuinigingen die de geringe slagkracht van de gebiedsorganisatie nog verder inkrimpen en de superkleine gebiedsbudgetten verlagen.

Hoe dan wel: Van potjes naar basisvoorzieningen; van centraal naar decentraal; van technocraten naar professionals en gewaardeerde vrijwilligers

Het gaat helemaal niet goed met wijkraden, zonder een rigoreuze beleidswijziging waarbij de macht en de budgetten naar de wijken gaan, de gebiedsorganisatie het echte primaat krijgt. De clusters leveren diensten aan de gebiedsorganisatie. Wijkraden, zonder steun van een sterke gebiedsorganisatie en sterke basisbewegingen van burgers zijn een aanfluiting, het wordt een gênante vertoning, ze leggen kransen, bezoeken mensen die 80- jaar getrouwd zijn en gaan zoveel zeuren dat iedereen ze zat wordt. Alleen binnen een heldere, ondersteunende, respectvolle structuur zal het iets worden met wijkraden. Nu worden ze plat gewalst in het systeem.

We hebben nu regelmatig gesprekken met gebiedsmedewerkers, clustermedewerkers en deskundige uit de wijk. Meerdere malen horen we nu al de verzuchting: we begrijpen precies waarover jullie het hebben, je hebt ook gelijk maar wij leven en dealen met een systeemwereld! Maar een systeemwereld is geen gevangenis. Je kunt eruit naar de echte wereld, naar echte mensen, naar echte feiten. Je kunt weg uit torens, vanachter digitale wanden naar directe kontakten, samen met veel fijne vrijwilligers en organisaties op basis van gelijkheid gaan werken.

Dan wordt bezuinigen opeens een kans, een heleboel hoeft ook ineens niet meer, een heleboel opsmuk is niet meer nodig en dan kan het misschien ook weer leuk worden, met minder kritiek, minder sjachrijn en meer echte successen. En om terug te keren naar het begin van mijn verhaal, weg van de systeemwereld is weg van die 97%, die Noordkoreaanse werkelijkheden, naar een wereld die te begrijpen valt en die goed voelt.

Leo van der Burg